

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Slăbănogului - a IV-a după Paști

Evangelhia duminicii (Ioan V, 1-15)

1. După acestea era o sărbătoare a iudeilor și Iisus S-a suit la Ierusalim.
2. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare, care se numea pe evreiește Vitezda, având cinci pridvoare.
3. În acestea zăceau mulțime de bolnavi, orbi, schiopi, uscați, așteptând mișcarea apei.
4. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme de scăldătoare și tulbura apa și cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos de orice boală era ținut.
5. Și era acolo un om, care era bolnav de treizeci și opt de ani.
6. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând și știind că este așa încă de multă vreme, i-a zis: Voiești să te faci sănătos ?
7. Bolnavul I-a răspuns: Doamne, nu am om, ca să mă arunce în scăldătoare, când se tulbură apa; că, până când vin eu, altul se coboară înaintea mea.
8. Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă.
9. Și îndată omul s-a făcut sănătos și și-a luat patul și umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă.
10. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă și nu-ți este îngăduit să-ți iei patul.
11. El le-a răspuns: cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: I-ați patul și umblă.
12. Ei l-au întrebat: Cine este omul care ți-a zis: I-ați patul tău și umblă.
13. Iar cel vindecat nu știa cine este, căci Iisus se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc.
14. După aceasta Iisus l-a aflat în templu și i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos: De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fi ție ceva mai rău.
15. Atunci omul a plecat și a spus iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos.

Grafică realizată de Miruna-Ioana Nicolaev

Cuvânt de învățătură la Evangelhia Duminicii - Sfântul Ioan Gură de Aur -

Să nu deznădăjduim, nici să ne trândăvim pentru că amândouă sunt pierzătoare. Deznădejdea nu-l lasă pe cel căzut să se scoale, iar trândăvia îl culcă la pământ pe cel în picioare. Una ne lipsește de bunătățile ce le putem avea; cealaltă nu ne lasă să scăpăm de păcatele ce ne apasă. Trândăvia ne aruncă jos, chiar de-am fi în cer; deznădejdea ne pogoară în adâncul păcatului; dar îndepărtarea deznădejzii ne face să ne ridicăm repede din adâncul acela.

Să-ți spun câtă putere au și una și alta! Diavolul la început a fost bun; trândăvindându-se și deznădăjduind a ajuns atât de rău, că nu s-a mai putut ridica din răutatea lui. Că a fost bun, ascultă ce spune Hristos: "*Văzut-am pe satana ca un fulger căzând din cer*". (Luca 10,18)

Comparația cu fulgerul arată și viețuirea lui strălucită de mai înainte, și iuțea căderii sale.

Pavel a hulit, a prigonit, a ocărât; dar pentru că s-a sârguit și nu a deznădăjduit, s-a ridicat și a ajuns egal cu îngerii; Iuda a fost apostol; dar pentru că s-a trândăvit, a ajuns vânzător.

Tâlharul, iarăși, după o atât de mare răutate, pentru că nu a deznădăjduit, a intrat înaintea tuturor celorlalți în rai (Luca, 23, 43) Fariseul, încrezându-se, a fost pogorât din înălțimea virtuții lui; vameșul, nepierzându-și nădejdea, așa s-a îndreptat, că a lăsat în urmă pe fariseu. (Luca 18,10-14)

(continuare în pagina 3)

Sunt permise metaniile și îngenuncherea în perioada dintre Paști și Înălțare?

Una din întrebările puse tot mai insistent și de către tot mai mulți credincioși este aceea dacă se fac **metanii** sau dacă se **îngenunchează**, în perioada dintre Paști și Înălțare sau Paști și Rusalii ori Cincizecime, atât pentru rugăciune particulară, acasă, în fața unei icoane, cât și în biserică, la momentele îndătinate din timpul slujbelor divine. Această întrebare este generată de diversitatea practicilor variate de la o biserică sau alta, de multe ori în funcție de diferitele categorii de credincioși

Unii dintre aceștia socotesc că a îngenunchea în această perioadă este un mare păcat, fiindcă îngenuncherea și metania, ca semne de pocăință și de întristare și mai ales ca forme de ispășire a păcatelor, nu s-ar potrivi cu perioada de bucurie inaugurată de sărbătoarea Sfintei Învieri a Mântuitorului Hristos. De aceea, acești credincioși nu practică îngenuncherea sau metaniile și mai mult, atrag atenția, uneori cu severitate, celor care, din obișnuință sau din necunoaștere, însoțesc rugăciunea sau participarea lor la sfintele slujbe, de îngenunchere și metanii.

Alți credincioși socotesc ca pe un lucru firesc îngenuncherea și metaniile în sfânta biserică, în această perioadă și nu se sfiesc să le practice, iar alții nu știu nimic și le fac fără să aprecieze dacă au săvârșit un lucru bun sau rău, adică permis sau interzis. Din aceste atitudini reiese diversitatea de practici pe care le întâlnim în bisericile noastre și la credincioși și întrebarea legată de această stare de lucruri. Așadar, este corect sau nu, bine sau rău, interzis sau permis să îngenunchem și să facem metanii în această perioadă?

Putem spune că a nu îngenunchea la slujbe, în această perioadă, este un lucru potrivit cu atmosfera de bucurie pe care o degajă sărbătoarea Învierii pe toată perioada cât durează acest praznic, adică până în miercurea săptămânii a șasea după Paști, când se termină durată serbării Învierii, deci 39 de zile, a doua zi urmând sărbătoarea Înălțării, sau chiar până la Cincizecime. Dar *nu putem spune că îngenuncherea este absolut interzisă, neavând dispoziții foarte exprese în această privință. Cu atât mai mult, nu putem spune că săvârșim un păcat, o fărâdelege sau o impietate, dacă în această perioadă stăm în genunchi la slujbă.* Interdicția poate să fie valabilă sau obligatorie doar pentru Săptămâna Luminată și Duminicile perioadei Penticostarului, adică de la Paști până la Rusalii.

Pe de altă parte, vorbind de **îngenunchere** și **metanie** trebuie să facem o deosebire: ele pot fi privite ca acte de penitență, de ispășire a păcatelor dar și ca semne de respect, evlavie și bună cuviință la slujbă, în unele momente importante sau centrale ale acesteia. Ca act de pocăință, plângere pentru păcate și ispășire, îngenuncherile și metaniile nu pot fi justificate și practicate în această perioadă de jubilarie sau bucurie, pe când, *ca semne de evlavie și respect, ele sunt îngăduite.* Nu vedem cu ce impietează îngenuncherea la Vohodul cel Mare (ieșirea cu cinstitele Daruri), la rostirea Crezului, la prefacerea Darurilor (când corul cântă “Pe Tine Te laudăm” sau la Axion (imnul Născătoarei de Dumnezeu. Tot așa, socotim că este îngăduită îngenuncherea dacă săvârșim slujba Maslului de obște, care se practică la multe biserici, sau la Taina Pocăinței ori la alte rugăciuni și dezlegări citite de preoți, în această perioadă.

Așadar, îngenuncherea ca formă și expresie a respectului, evlaviei, smereniei și stăruinței în rugăciune este îngăduită în această perioadă.

A consemnat Prof. Constantin Simiraș

După, Pr. prof. dr. Nicolae D. Necula, *Tradiție și înnoire în slujirea liturgică*, Editura Episcopiei Dunării de jos, Galați, vol. I, 1996

Doriți să vă clarificați o problemă de credință ?

Orice întrebare sau nelămurire pe care o aveți cu privire la diversele aspecte ale vieții noastre duhovnicești poate găsi un răspuns ziditor !

Așteptăm sugestiile și întrebările dumneavoastră în cutia ce se află lângă pangarul parohiei, iar răspunsul autorizat nu va întârzia !

Cuvânt de învățătură la Evanghelia Duminicii

- Sfântul Ioan Gură de Aur -

(continuare din pagina 1)

Vrei să-ți arăt chiar un oraș întreg care a făcut asta? Așa s-a mântuit întreg orașul ninivitenilor; și doar sentința pronunțată de Dumnezeu asupra ninivitenilor era de natură să-i ducă la deznădejde, că nu le spusese: "Dacă vă pocăiți, scăpați!", ci de-a dreptul: "încă trei zile și Ninive va fi nimicită"(Iona 3,4).

Dar cu toate că Dumnezeu îi amenințase, cu toate că profetul le strigase, cu toate că sentința nu îngăduia amânare, nici drept de apel, ninivitenii nu au deznădăjduit, nici nu și-au pierdut bunele nădejdi. De asta Dumnezeu nu le-a pus condiție, nici nu le-a spus: "Dacă vă pocăiți, scăpați", ca și noi, când auzim o sentință a lui Dumnezeu, pronunțată fără drept de apel, nici atunci să nu deznădăjduim, să nu ne descurajăm, având în față pilda ninivitenilor. Iubirea de oameni a lui Dumnezeu o poți vedea nu numai de acolo că a făcut pace cu cei care s-au pocăit, deși sentința pronunțată asupra lor era fără drept de apel, ci și de acolo că sentința era definitivă.

Dumnezeu a făcut asta, voind să le mărească frica și să-i trezească din marea lor trândăvie; iar timpul pocăinței arată nespusa iubire de oameni a lui Dumnezeu.

Căci, ce puteau face cele trei zile, ca să șteargă o atât de mare răutate? Vezi că și aici se arată purtarea de grijă a lui Dumnezeu? Ea a ajutat mai mult la mântuirea orașului.

Știindu-le pe acestea, să nu deznădăjduim niciodată. Nici o armă a diavolului nu-i atât de tare ca deznădejdea. Diavolul nu se bucură atâta când păcătuim, cât se bucură când deznădăjduim.

Ascultă! Pavel s-a temut mai mult de căderea în deznădejde a desfrânatului din Corint decât de păcatul lui. Scriindu-le corintenilor, le grăia așa: "îndeobște se aude că la voi este desfrânare, și așa desfrânare cum nici la păgâni nu se pomenește" (I Corinteni 5,1).

Pavel n-a spus: "Acela s-a semetit", ci, lăsând la o parte pe cel ce a păcătuțit, vorbește cu cei sănătoși. Așa cum fac și doctorii: lasă la o parte pe cei bolnavi și vorbesc mai mult cu rudele bolnavilor. Corintenii erau vinovați de semetie pentru că nu l-au muștrat pe cel ce păcătuise, nici nu l-au pedeșit.

Dacă lăudându-te cu dreptatea, pierzi dreptatea, apoi cu mult mai multă pagubă ai dacă te lauzi cu păcatele; păcatul acesta (al laudei) e mai mare decât păcatele cu care te lauzi. De aceea spune Domnul: "Când veți face totul spuneți: Slugi netrebnice suntem". (Luca 17, 10).

Deci, dacă trebuie să se smerească cei care îndeplinesc toate poruncile, apoi cu mult mai mult cel ce păcătuiește trebuie să plângă și să se numere printre cei din urmă. Aceasta, arătând-o Pavel, spunea: "N-ar fi trebuit, oare, mai degrabă să plângeți?". (I Cor. 5, 2)

- Ce spui, Pavle? A păcătuțit altul și să plâng eu?

- Da, răspunde Pavel. Suntem legați unii de alții ca mădularele de trup. La trup, dacă e rănit piciorul, simte durerea și capul. Și ce este mai de preț decât capul? Și totuși capul uită de vrednicia sa în timp de nenorocire. Fă și tu tot așa!

De asta și Pavel ne îndeamnă "să ne bucurăm cu cei ce se bucură și să plângem cu cei ce plâng" (Romani 12, 15); de asta le și spune corintenilor: "N-ar fi trebuit, oare, mai degrabă să plângeți, ca să fie scos din mijlocul vostru cel ce a făcut fapta aceasta?" (I Corinteni 5, 2)

Și după cum, când arde o casă, sar în ajutor și se grăbesc și cei care n-au suferit nici un rău, nu mai puțin decât cei cu casa aprinsă, ca nu cumva focul să se întindă și să ajungă și la ușile lor, tot așa și Pavel îi trezește pe corinteni, spunându-le: "Păcatul săvârșit între voi e un foc; să ieșim întru întâmpinarea răului; să stingem focul, înainte de a cuprinde Biserica. Dacă nu-ți pasă de păcat, pentru că este în trupul altuia, află că și tu ești bolnav, căci acela este mădular al întregului trup". Dar gândește-te și la aceea că, dacă trândăvești, dacă treci cu vederea răul, răul te va cuprinde și pe tine. Deci, dacă nu pentru fratele tău, fii treaz măcar pentru tine! (...)

Păcatele sunt pricina tuturor relelor. Din pricina păcatelor - supărările, din pricina păcatelor - tulburările, din pricina păcatelor - războaiele, din pricina păcatelor - bolile și toate suferințele greu de vindecat ce vin peste noi. După cum doctorii iscusiți nu cercetează numai cele ce arată bolile pe dinafară, ci caută să afle și cauza bolilor, tot așa și Mântuitorul, vrând să arate că păcatul este pricina tuturor relelor ce vin peste oameni, a spus celui slăbănogit cu trupul: "Iată, te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai greșești, ca să nu-ți fie ție ceva mai rău"(Ioan 5, 14), pentru că Doctorul sufletelor a văzut că sufletul îi e slăbănogit, iar din pricina lui și trupul.

Așadar, păcatul fusese pricina bolii de care zăcuse slăbănogul. Păcatul e pricina pagubei, păcatul e pricina supărării, păcatul e pricina oricărei suferințe. Eu însă mă minunez de aceea că Dumnezeu, Care la început a hotărât omului suferința pentru păcatul săvârșit, pune capăt hotărârii acesteia printr-o altă hotărâre și alungă osânda chiar prin osândă. Să-ți explic cum!

Dumnezeu a dat omului suferința din pricina păcatului; dar prin suferință pune capăt păcatului. Fii cu mare luare-aminte! Când Dumnezeu a amenințat pe femeie și a osândit-o pentru călcarea de poruncă, i-a spus: "în dureri vei naște fii"(Facere 3, 16). A arătat că suferința este fructul păcatului. Dar cât e de darnic Dumnezeu! Ceea ce dăduse ca pedeapsă, aceea Dumnezeu a prefăcut în mijloc de mântuire.

Păcatul a dat naștere suferinței, dar suferința șterge păcatul; și după cum cariul se naște în lemn și macină lemnul, tot așa și suferința se naște din păcat, dar distruge păcatul când e însoțită de pocăință. De aceea Pavel spunea: "întristarea cea după Dumnezeu lucrează pocăință spre mântuire, de care nu-ți pare rău"(II Cor. 7, 10).

Bună este întristarea pentru cei ce se pocăiesc sincer !

Scalipiri de gând înscrise într-un caiet al inimii (IV)

(urmare din numărul 165)

❖ Să ne întrebăm mereu: câtă lumină am adunat, câtă păstrăm în suflet sau câtă lăsăm la trecerea noastră dincolo.

I.P.S. Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

❖ Esența vieții este Dumnezeu. Dumnezeu se manifestă în suflet prin iubire. Astfel El se manifestă în mine și în alți oameni, iar asta ne unește

L.N. Tolstoi

❖ Creștinismul nu se învață. Se trăiește și se arată în fapte.

Părintele Galeriu

❖ Oamenii nu se deosebesc atât prin ceea ce zic, cât prin ceea ce fac.

Mihai Eminescu

❖ Mai înainte de orice virtute trebuie să avem credință. Frica în Dumnezeu presupune credința ce o avem prin harul dumnezeiesc.

Pr. Mircea Stoleriu, paroh la Biserica Adormirea Maicii Domnului – Galata

❖ Iubiți credincioși, să fim tari în credință și mai răbdători cu cei din jur.

I.P.S. Serafim Joantă, Mitropolit al românilor din Germania și Europa Occidentală

❖ Nu se poate să fim cinstitori de Dumnezeu câtă vreme nu stăme și cinstitori de doamenimai ales cinstitori ai oamenilor lui Dumnezeu. Nu se poate să-i slujim lui Dumnezeu câtă vreme îi ocolim pe aoemniî lui Dumnezeu, pe oamenii pe care Dumnezeu i-a pus să fie martorii Lui în această viață.

Arhim. Teofil Părăian - Mănăstirea Sâmbăta de Sus

❖ Găsești puteri noi în chiar slăbiciunea ta. Dumnezeu îți lasă câte o porțiță la vreme de cumpănă

M. Cervantes..

❖ Simțul divinului, dacă îl ai, te face să recunoști fără greș, instantaneu, luminos și exaltant prezența a ceva „sfânt și însemnat”.

Alexandru Paleologu

❖ Credința ne asigură că orice mi se întâmplă în viață este deja cunoscut lui Dumnezeu și se află în mâinile Sale.

Maria Fontaine - Elveția

Texte selectate și oferite de Prof. Elena Precupanu

Decalogul tăcerii

Taci, dacă nu ai de spus ceva valoros!

Taci, atunci când ai vorbit destul!

Taci, până când îți vine rândul să vorbești!

Taci, atunci când ești provocat!

Taci, când ești nervos și iritabil!

Taci, când intri în biserică, pentru ca Dumnezeu să-ți poată vorbi!

Taci, când pleci de la biserică, pentru ca Duhul Sfânt să poată imprima în tine cele ce le-ai auzit!

Taci, când ești ispitit să bârfești!

Taci, când ești ispitit să critici!

Taci, cât să ai timp să gândești, înainte să vorbești!

Text cules de Mădalina Lipciuc

Cronică parohială

Marți, 9 mai, a avut loc în biserică, ședința Consiliului Parohial. Analizând modul cum au fost organizate manifestările din Săptămâna Patimilor, de la Sfintele Paști și cele legate de sărbătoarea Hramului, părintele paroh a mulțumit tuturor celor care s-au implicat sprijinind acțiunile parohiei. Au fost apoi fixate câteva priorități pentru perioada următoare :

- finalizarea formalităților pentru începerea lucrărilor de consolidare a bisericii.
- Încheierea lucrărilor de la gardul parohiei
- Realizarea unui nou acoperiș la căsuța filantropică
- Întocmirea unui proiect și implicarea unor sponsori, precum și a tuturor celor ce ne pot ajuta, pentru refacerea crucii-monument dedicate eroilor neamului și victimelor bombardamentului din 20 august 1944.

În încheiere, a fost desemnat delegatul parohiei noastre pentru adunarea electorală de la Protopopiatul Iași I, în persoana episcopului Crivoi Vasile.

Vineri, 12 mai, s-a întrunit Comitetul parohial, fiind discutate și aprobate unele propuneri, între care:

- O mai amplă angajare în ajutorarea sinistraților, iar sumele colectate să fie oferite, printr-un delegat al Comitetului, direct unei familii rămasă fără casă.
- Completarea necesarului de veselă și accesorii pentru sala de prăznuire și o mai eficientă folosire a acesteia.
- Organizarea pe viitor în cadrul Comitetului a unor grupe de lucru pentru diverse activități.

Luni, 8 mai și vineri, 12 mai, s-a întrunit comitetul de redacție al Foi parohiale “*Credința și Fapta*”, fiind stabilită tematica pentru numerele următoare. S-a propus realizarea unor noi rubrici și a unor proiecte pentru activități în grup care să antreneze cât mai mulți tineri din cadrul parohiei noastre.

În acest scop, știind că mulți dintre cititorii publicației noastre sunt înzestrați cu harul cuvântului scris, ne bucură orice material sau articol pe care îl vom primi și care, cu siguranță va spori nivelul calitativ al Foi noastre parohiale.

Detalii și informații puteți obține apelând Oficiul parohial sau Secretarul de redacție. De asemenea, colectivul redacțional vă stă la dispoziție în fiecare duminică, după Sfânta Liturghie sau vinerea începând cu ora 20.00, la întâlnirea cu tinerii.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu – tel. 0742 044 844
Secretar redacție: Vasilica Onofrei – tel. 0741 706 602

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank – Iași.